

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.2395

Dosar nr.6065/2/2006

Ședința publică de la 6 mai 2010

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

La 23 aprilie 2010 s-au luat în examinare recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Societatea X SA .X., împotriva sentinței civile nr.560 din 11 februarie 2009 a Curții de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheiere cu data de 23 aprilie 2010 iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 29 aprilie 2010 și apoi la 6 mai 2010.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;
Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prima instanță

Prin acțiunea înregistrată la Curtea de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanta Societatea Națională „.X. .X.” S.A. a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, anularea în parte a deciziei nr. 231/15.12.2005 și a deciziei de impunere aferente, în ceea ce privește diferențele constatate prin expertiza contabilă ca nedatorate, anume fond de solidaritate, TVA de rambursat și TVA aferent alocațiilor pentru investiții, și menținerea actului administrativ contestat doar pentru suma de .X. de lei.

Reclamanta a arătat că, în privința contribuției pentru fondul de solidaritate, organele de control fiscal nu au analizat toate documentele

contabile ale societății, aplicând prin urmare greșit prevederile O.U.G. nr. 102/1999, astfel că reclamanta datorează cu acest titlu doar suma de .X. lei, compusa din .X. lei debit principal, .X. lei penalități de întârziere și .X. lei dobânzi.

Reclamanta a precizat că, în privința TVA de rambursat, organul de control fiscal nu a analizat în totalitate contractul de cesiune nr. 1/30.07.2003 încheiat între MFP și AVAB pentru aducerea la îndeplinire a O.U.G. nr. 42/2003, și nu a făcut aplicarea art. 7 alin. 1 din O.U.G. nr. 42/2003; prin urmare, în mod greșit a calculat TVA-ul aferent ratelor scadente ale contractelor reziliate în temeiul O.U.G. nr.42/2003, a susținut că datorează cu titlu de TVA doar suma de .X. lei, compusă din .X. lei debit principal, .X. lei penalități de întârziere și .X. lei dobânzi, astfel cum a reținut expertul contabil.

În privința TVA aferent alocațiilor pentru investiții, reclamanta a menționat că organul de control fiscal nu a făcut aplicarea prevederilor speciale ale Legii nr. 138/2004, respectiv a dispozițiilor. art. 88 alin. 1 , în temeiul căruia, la data de 31 octombrie 2004, reclamanta a predat ANIF patrimoniul cu drepturi și obligații, inclusiv lucrările de investiții contractate de societatea reclamantă și aflate în derulare, cu obligațiile de plată aferente alocațiilor pentru investiții, astfel că datorează cu acest titlu doar suma de .X. lei, reprezentând penalități de întârziere și dobânzi calculate până la data încheierii protocolului, 31.10.2004.

Prin întâmpinare, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat instanței respingerea acțiunii, invocând legalitatea și temeinicia obligațiilor fiscale stabilite prin raportul de inspecție fiscală. A arătat, în privința contribuției la fondul de solidaritate, că reclamanta nu a făcut dovada solicitărilor trimestriale către ANOFM , deși echipa de inspecție fiscală a solicitat aceste dovezi.

Cu referire la TVA aferent alocațiilor pentru investiții, a precizat că, potrivit prevederilor Legii nr. 138/2004, în urma reorganizării, reclamanta a preluat patrimoniul necesar funcționării societății, cu drepturile și obligațiile aferente.

Pârâta Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a solicitat, prin întâmpinare, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, debitele stabilite fiind legale și temeinice.

Prin sentința nr.560/2009, îndreptată din oficiu prin Încheierea din data de 30 iunie 2009, Curtea de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a anulat parțial decizia nr.231/15.12.2005 și decizia de imputare nr..X./23.05.2005, în ceea ce privește obligația de

plată a sumei de .X. lei reprezentând debit principal pentru fondul de solidaritate, a sumei de .X. lei reprezentând dobânzi și a sumei de .X. lei reprezentând penalități de întârziere, a sumei de .X. lei TVA debit principal, a sumei de .X. lei reprezentând dobânzi și a sumei de .X. lei penalizări de întârziere, respingând restul cererilor.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că nu se datorează sumele reprezentând contribuția la fondul de solidaritate în sumă de .X. lei și accesoriile aprobate întrucât s-a făcut dovada că a solicitat angajarea de personal cu handicap la A.N.O.F.M., astfel că au fost respectate cerințele O.U.G.nr.102/1999.

Cu referire la TVA, Curtea de apel a apreciat că nu se datorează TVA aferentă contractelor comerciale de livrare la intern cu cumpărătorii menționați la art.8 din H.G.nr.686/1997, întrucât acestea au fost reziliate, iar potrivit art.7 alin.1 din O.U.G.nr.42/2003 a fost scutită de plata TVA, majorări și penalizări.

În ceea ce privește TVA aferent alocațiilor pentru investiții, prima instanță a reținut că obligația de plată a devenit exigibilă la încheierea exercițiului financiar, că suma respectivă nu constituie obligație transmisă către A.N.I.F., astfel că actul de control este întemeiat.

Instanța de recurs

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală și reclamanta Societatea Națională de .X. .X. SA .X. .

În recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală s-a criticat sentința, în sensul greșitei anulări a actului de control cu privire la sumele reprezentând fond de solidaritate și accesorii și TVA și accesorii.

Recurenta a precizat că în timpul controlului reclamanta nu a prezentat documente din care să rezulte că s-a adresat la A.N.O.F.M., că soluția s-a întemeiat pe acte noi care nu au fost puse la dispoziția organului de control.

Pentru TVA în cuantum de .X. lei și accesorii s-a susținut că nu au fost puse la dispoziția organului de control documente care să ateste operațiunea de stornare a unor facturi emise de societățile comerciale.

Recurenta-reclamantă Societatea Națională de .X. .X. SA .X. a criticat sentința în ceea ce privește TVA aferent alocațiilor pentru investiții în sumă de .X. lei, susținând că obligația a fost transmisă

ANIF, împreună cu investiția respectivă, astfel încât nu datorează această sumă.

Examinând motivele de recurs se rețin următoarele:

Recursul declarat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală este nefondat, pentru următoarele considerente:

Cu privire la fondul de solidaritate

Organul fiscal a stabilit în sarcina reclamantei un debit de .X. lei, .X. lei dobândă și .X. lei penalizări de întârziere, întrucât reclamanta avea peste 100 de angajați și nu a încadrat în muncă persoane cu handicap și nici nu s-au prezentat până la încheierea controlului acte care să ateste că s-a solicitat trimestrial la A.N.O.F.M, repartizarea de persoane cu handicap.

Expertul desemnat în cauză a relevat că reclamanta a formulat cereri pentru repartizarea de personal cu handicap așa cum rezultă de altfel și din adresele depuse la dosar și răspunsurile A.J.O.F.M. .X. (f.300 și urm).

În raport de cererile depuse la A.J.O.F.M. și răspunsurile acesteia, expertul a refăcut calculul sumelor datorate la fondul de solidaritate.

Înalta Curte arată că documentele analizate de expert, aflate în copie și la dosarul cauzei, fac dovada că reclamanta a îndeplinit cerințele art.43 alin.2 din O.U.G.nr.102/1999, astfel încât beneficiază de exceptarea de la plata lunară către bugetul de stat a unei sume egale cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu a încadrat personal cu handicap.

Împrejurarea că documentele nu au fost prezentate organului de control nu este de natură a crea o obligație fiscală suplimentară, legiuitorul a sancționat numai nedeplinirea cererii de repartizare a personalului cu handicap, adică neîndeplinirea unei obligații de diligență și nu a unei obligații de rezultat.

Referitor la TVA pentru contractele reziliate

Societatea reclamantă a încheiat contracte comerciale de livrare la intern cu o serie de cumpărători prevăzuți în art.8 din H.G. nr.686/1997, pe care în baza art.7 din O.U.G. nr.42/2003, le-a reziliat.

Facturile aferente acestor contracte, care făceau parte din Programul ROM AG 98 au fost stornate în luna septembrie 2003, lună în care au fost emise.

Ca urmare nu se datorează TVA, facturile care au fost stornate neproducând efecte sub aspectul obligațiilor de plată a TVA., întrucât prin stornare și-au pierdut efectele fiscale.

În consecință recursul Agenția Națională de Administrare Fiscală este nefondat, sentința fiind legală și temeinică, sub aspectele criticate.

Referitor la recursul Societății Naționale de .X. .X. SA .X.

În ceea ce privește TVA aferent investițiilor considerate de organul fiscal că trebuia virat la buget pentru că nu s-au reîntregit disponibilitățile de investiții, prima instanță nu a stabilit pe deplin situația de fapt.

Astfel, deși s-a invocat predarea sumei reprezentând TVA la Administrația Națională de .X. .X. , prin protocol, totuși instanța de fond nu a pus în vedere părților să prezinte la dosarul cauzei protocolul de predare- primire și actele doveditoare privind predarea activului și pasivului.

În raport de protocolul de predare- primire încheiat între Societatea Națională de .X. .X. SA .X. și Administrația Națională de .X. .X. trebuia să se verifice susținerea reclamantei privind predarea sumei aferente TVA la data de 31 octombrie 2004, iar în acest fel nu s-a lămurit situația de fapte existentă în cauză.

Potrivit art.314 Cod procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție hotărăște asupra fondului pricinii în cazurile în care casează hotărârile în scopul aplicării corecte a legii la **împrejurări de fapt ce au fost deplin stabilite.**

Ori în cauza prezentă situația de fapt nu este pe deplin stabilită deoarece nu au fost depuse la dosar protocolul și centralizatorul, motiv pentru care nici obiectivele expertizei nu au fost fixate în sensul verificării documentelor.

Ca urmare se impune casarea cu trimitere pentru a se completa expertiza, în sensul **de a se stabili cu certitudine, în raport de conținutul art.4 din Protocol și poz.53 din centralizator, dacă s-a transmis către Administrația Națională de .X. .X. cota de TVA ce formează obiectul litigiului, și dacă au fost predate către aceasta lucrările respective de investiții.**

Având în vedere considerentele acestei decizii, în baza art.312 Cod procedură civilă, se va respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală, se va admite recursul declarat de Societatea Națională de .X. .X. SA .X. și se va casa sentința recurată cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță, în vederea completării

probatoriilor pentru a se stabili dacă s-a transmis către A.N.I.F. cota de TVA ce formează obiectul litigiului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală, împotriva sentinței civile nr.560 din 11 februarie 2009 a Curții de Apel .X.-Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Admite recursul declarat de Societatea Națională de .X. .X. SA .X., împotriva aceleiași sentințe.

Casează sentința recurată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 6 mai 2010.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X